

Кардашевъ си спомни Тачевитѣ думи, че Матрапанчевъ отъ скоро е фаналъ да политиканствува.

— Вие мразите правителството?

— Да.

— Защо?

— Тѣй.

— Лошо ли е?

— Лошо.

— По какво е лошо?

Кардашевъ искаше да вникне по-дълбоко въ мислитѣ на Матрапанчева.

Матрапанчевъ си испи полека чашата и неотговори. Той само си истри пѣзната отъ мустацитѣ съ кърпата на която имаше петна отъ кръвъ.

— Защо го намирате за лошо? настоя Кардашевъ.

— Защото е тиранско. Долу тиранитѣ!

— Отдавна ли се занимавашъ съ политика?

— Ний не се занимаваме съ политика. Не е наша работа...

— Какъ! А гоните правителството?

— Гонж го, и ще го гонж до девета рода! То е тиранско правителство!... Коли свѣтътъ по улицитѣ... и той си побара бузата.

На всѣка минута Матрапанчевъ растеше въ очитѣ на писателя.

Той му подаде една папироска.

— Какво е вашето занятие, бай Матрапанчевъ?

— Нѣмамъ сега занаятие.

— А какво: вѣстници ли продавашъ?

Той цѣкна съ устата си.

— Не. Тая вечеръ ми дадохъ нѣколко броя... да земж нѣкоя пара...

— Но какво правишъ сега?